

BAMBOLÁK

Kde nebolo, tam bolo, bola raz jedna krásna dolina uprostred vysokých hôr. Všade navôkol sa zelenali husté lesy a voňali rozkvitnuté lúky. Usmiate slniečko svietilo na toto čarovné miesto, akoby sa túžilo pozerat' iba sem.

Cestička, ktorá sa vinula celým údolím, opatrne obchádzala každý zobudený kvietok a aj ten najmenší kamienok tu mal svoje dôležité miesto.

Kde mala začiatok a kde koniec?

Pýtala som sa mravčej rodinky. Všetci tisícdivosiedmi mi povedali, že ráno, keď idú do práce, je začiatok cesty pod lesom a koniec pri lúke. A večer, keď sa z práce vracajú, je začiatok pri lúke a koniec pod lesom.

Kto tam nebol, ten netuší, čo sa tam skrýva...

Pod lesom, naozaj, tesne pod ním, tak blízko, že bližšie je už len tvoj vankúšik pod hlávkou, je schovaných pár domčekov.

Zabudla som ich spočítať, tak neviem, koľko presne ich je. Ale viem, že všetci ich obyvatelia sú hrdí, že ich malá dedinka sa volá tak ako žiadna iná na svete: KDEBOLÁKOVO.

A v diaľke, na opačnom konci cesty, ako v zrkadle sa chúlia rovnaké domčeky s maľovanými okienkami, len namiesto lesných plodov tu rozvonievajú lúčne kvietky. To je TAMBOLÁKOVO.

Či je to na konci a či na začiatku? Komu na tom záleží?

Dve dedinky, KDEBOLÁKOVO a TAMBOLÁKOVO, jeden rozprávkový svet s čarovnými príbehmi.

Studnička

Kde nebolo, tam bolo, bolo raz jedno Kdebolákovo a jedno Tambolákovo. Medzi nimi sa kľukatila veselá cestička. Niekedy sa mi zdalo, že sa smeje len tak od radosti, že sa tu môže vinúť a vyhrievať sa.

V presnom strede medzi Kdebolákovom a Tambolákovom stála malá studnička. Kdebolákovčania a Tambolákovčania chodili pre vodu iba sem, lebo bola najzdravšia a najčistejšia zo všetkých studničiek. Vždy sa tu stretávali a porozprávali si, čo všetko dôležité sa stalo u nich v dedinke. Ako Martinko z prechladnutia vyzdravel, aj ako sa Dunčo od susedov stratil a zasa našiel.

Včera sa pri studničke stalo niečo nezvyčajné. Zavčas rána sa k nej vybral Janko z Tambolákova. Veselý chlapec, v nových zelených nohaviciach, si hrdo vykračoval. Bol šťastný, že je už dosť veľký na to, aby sám uniesol vedierko plné vody. Pozdravil cestou krtku, ktorý býva pri zákrute doprava a už dovidel na svoj cieľ.

Z opačného konca poskakoval s vedierkom k studničke Miško z Kdebolákova. Blondňavé vlásy mu neposlušne povievali okolo hlávky.

Obaja chlapci prišli k studničke naraz. Pozdravili sa a zdvihli ruku s vedierkom k priezračnej vode. Vedierka o seba cinkli a každý z chlapcov sa snažil to svoje vedierko naplniť ako prvý.

„Posuň sa, ja som tu bol skôr!“

„Neklam, ja som tu bol skôr!“

Ani neviem ktorý, jeden z nich udrel toho druhého do pleca a ten druhý toho prvého zas kopol do členka a už bola bitka na svete. Vedierka popadali na zem.

Miško s Jankom si už nič nevšímali, len chceli toho druhého v bitke poraziť.

Slniečko zahanbene sklopilo oči a zhíklo tak, že zobudilo driemajúce obláčiky.

A to už Kdebolákovčania utekali k bijúcim sa chlapcom z jedného konca a Tambolákovčania z druhého. Všetci sa zhrkli pri studničke a ako to už býva, nechali sa strhnúť do hádky.

Tambolákovčania na jednej strane a Kdebolákovčania na druhej. Veruže to musela byť poriadna hádka, keď aj horár Puškostrelka počul v lese, v svojej horárni krik a dobehol, čo mu nohy stačili.

Keby ste to počuli, asi by ste neverili. Ujo Adam z Tambolákova kričal, že koláče tety Terky, čo nosieva k studničke na zahryznutie, sú tvrdé a studené, a teta Terka z Kdebolákova vykrikovala, že Dunčo sa neustratil, ale určite Tambolákovčanom ušiel.

Ale to, čo sa stalo potom, sa dá slovami len ťažko opísať. Najprv sa zdvihol vietor a nebo sa zatiahlo. Všetci odrazu stíchli a pozreli k oblohe. Slniečko tam nebolo alebo možno aj bolo, ale obyvatelia čarovného údolia ho nikde nevideli. Veru sa aj trochu zľakli, čo sa to deje. Len tí najstarší, ktorí už majú múdrosť ukrytú v hlbokých vráskach tušili, čo sa stane.

Kedysi dávno im starí rodičia rozprávali príbehy o strážcovi údolia, čarovnom vtákovi Bambolákovi, ktorého ale už roky nikto nevidel. A veru sa nemýlili!

Pred všetkými obyvateľmi sa na oblohe odrazu zjavil tieň obrovského lietajúceho vtáka. Bol taký veľký, že mávanie jeho krídiel spôsobilo víchricu. A keď krídla naširoko rozťahol, zatienil aj slniečko. To urazene vykúka-lo, lebo tiež chcelo vidieť, ako to všetko dopadne.

Z oblohy sa Bambolák zniesol až k nim a keď dosadol na zem, všetci od strachu o pár krokov ustúpili.

„Čo sa to tu deje? Tak dlho ste ma nepotrebovali, a teraz ma budia vaše nahnevané hlasy! Prečo sa hádajú obyvatelia takého nádherného údolia?“

Miško a Janko sa zahanbene schovávali, každý na svojej strane cestičky. Ale museli s pravdou von.

Miško bol smelší a porozprával vtákovi Bambolákovi, ako bol prvý pri studničke a ako ho Janko chcel predbehnúť. Kdebolákovčania súhlasne prikyvovali, ale Janko sa nedal, prekonal svoj strach a povedal vtákovi Bambolákovi, že to on bol pri studničke prvý a Mišo ho potom udrel.

Bambolákovi to stačilo. Zamračil sa, perie sa mu naježilo. Dupol trikrát na zem tak silno, že kus skaly nad studničkou sa odlomil a spadol tak blízko k nej, až voda prestala tiecť.

Chvíľu všetci prekvapene stáli a nevedeli, čo robiť.

Miško priskočil k studničke a Janko za ním.

„Čo je? Čo sa robí? Prečo voda netečie?“ zvolali jedhlasne.

Chlapci sa začali motať okolo studničky. Skúmali ju sprava, zľava, pridali sa aj ostatní. Híkali a neveriacky sa dotýkali suchých kamienkov naokolo.

„Čo budeme robiť bez vody?“ ozval sa niekto z Tambolákovčanov.

„Čo si teraz počneme?“ vykrikoval ktosi z Kdebolákova.

Janko s Miškom si obzerali veľký kameň. Štyri rúčky vedľa seba ohmätávali chladnú skalú.

„Musíme odtlačiť ten kameň!“ zvolal Janko.

„Pomôžem ti,“ prisvedčil Miško.

Nikto si nevšimol, ako Bambolák odstúpil pár vtáčích krokov a nechal všetkých obyvateľov, aby sa zhrkli okolo dvoch malých chlapcov.

Janko mal zelené nohavice celé špinavé, keď si musel kľaknúť, aby mohol Miško lepšie posúvať kameň, kým on podopieral skalú z druhej strany. Pridali sa aj ostatní. Nezaháľal ani horár Puškostrelka.

Keď priložil svoju ruku aj ten úplne posledný, skala sa pohla. Trvalo ešte poriadnu chvíľu, kým ju odsunuli nabok a voda začala opäť tiecť.

Všetci sedeli okolo studničky unavení, ale šťastní.

Miško s Jankom začali poskakovať, vedierka si dali na hlavu a bláznili sa od radosti.

Vták Bambolák pristúpil k nim len tak blízko, aby im svojou veľkosťou neublížil a jemne zobákom postrčil oboch chlapcov.

„Teraz už viete, že je lepšie niekedy ustúpiť?“

„Áno! A keď si pomôžeme, zvládneme aj to, čo by sme sami nikdy nedokázali!“ vykrikoval Janko radostne.

„A nechceli by ste si zalietieť?“ pousmial sa Bambolák.

Chlapci najprv od strachu zmeraveli, ale keď si ich vták Bambolák nežne vložil na krídla, cítili sa ako v perinke.

„Poriadne sa držte!“

Bambolák roztiahol svoje obrovitánske krídla.

Obloha sa opäť zatiahla a zdvihol sa vietor.

Chlapci sa nestačili spamätať a už boli vysoko-prevysoko. Videli, ako im všetci zdola radostne mávajú a tešia sa spolu s nimi. Chlapci sa prekvape-

ne dívali z výšky na les, na horáreň uprostred, ako sa k nej blížia srnky na návštevu. Zbadali, ako na lúke pri Tambolákove tancujú kvety a spievajú včielky.

Celý čas sa pritom držali za ruky. Ved' niet nad dobrého kamaráta.

- - - -

Niekedy nie je dôležité byť prvý. Priateľstvo je cenný dar. Nemali by sme ho strácať len preto, lebo chceme vyhrať. Bez kamarátov by sme sa cítili osamelí a len spolu s nimi môžeme dokázať naozaj veľké veci.